

Dag 213 – zondag 28 juli

We hebben het niet laat gemaakt gisteravond op de Gentse Feesten maar ik heb toch wat haarpijn en ben al vroeg wakker. Het gaat allemaal wat moeizamer dan gewoonlijk en ik kom een paar minuten te laat bij Christel voor alweer een spelklasje met Lagun.

Niet gevreesd natuurlijk: Lagun haalt in een mum van tijd zijn schade in. Na een half uurtje struikelt hij al bijna over zijn eigen tong. Hij is echt in zijn nopjes. Midden op de speelweide ligt ook een berg aarde momenteel. Die duidelijk lekker koel aanvoelt na de hevige regenval van de voorbije dagen. Lagun smijt zich er geregeld eens op. Hoe hij het doet, ik weet het niet maar onze vriend slaagt er toch terug in om ook zonder vijver binnen zijn bereik, helemaal smerig te zijn aan het einde van zijn spelklasje.

Vriendje toch. Ben ik weer blij dat jij al die modder gaat meesleuren in de auto... ;-)

Dag 214 – maandag 29 juli

Vanochtend heeft Lagun zich voor-beel-dig gedragen in de trein. Hij is uit zichzelf recht onder mij gaan liggen, netjes uit de weg van iedereen en hij heeft geen kik gegeven tot in Brussel Noord. En neen, niet omdat hij comateus lag te slapen. Elke keer dat ik checkte, lag hij rustig alles gade te slaan vanuit zijn 'holletje'. En noch in Brussel Zuid noch in Centraal maakte hij aanstalten om te ontsnappen. Toen het aan ons was om uit te stappen in de Noord, gunde hij me zelfs de tijd om mijn spullen bijeen te scharrelen zonder dat ik zijn leiband moest vasthouden om te beletten dat hij iedereen in de wagon zou gaan dag zeggen – of hun boterhammetjes gaan afschooien...

En hij blijft zo fraai: op de trap naar beneden van het perron stapt hij netjes achter me en op 't werk doet hij een uitmuntende 'on y va' door de gang naar de keuken. Ik heb weliswaar een snoepje in de aanslag maar zelfs wanneer hij het snoepje krijgt en denkt zijn buit binnen te hebben, stormt hij me niet meteen voorbij.

Als beloning speel ik even met hem in ons grote bureau. Maar daar loopt het algauw mis. We doen een trekspelletje met een rond bijtspeeltje en plots verpakt Lagun zijn greep, en heeft hij mijn vingers mee. Per ongeluk? Ik dacht het niet. Twee seconden later herpakt hij nogmaals maar dan recht op mijn hand. Non! En het speeltje gaat onverbiddelijk weg. Zo spelen we niet hé vriendje. Geen protest, geen gemor... het lijkt wel alsof hij echt beseft dat hij is stout geweest en dit verdiend heeft.

Even later krijgen we onze bazin over de vloer. Mevrouw Rutten wilde nog even de lopende dossiers komen bespreken en zien of ze nog iets kon doen voor haar vertrek. Ze gaat bij me aan het bureau zitten en Lagun haalt zijn verleidingstrucen boven. Al kwispelend en ontzettend fier komt hij haar zijn oranje Kongspeeltje presenteren. Mevrouw Rutten heeft zelf geen ervaring met honden en kijkt hem maar wat onwennig aan. Ik leg haar uit dat hij vraagt om te spelen en dat als ze daar niet wenst op in te gaan, ze hem gewoon mag negeren. Dat doet ze ook maar Lagun laat het er niet bij natuurlijk. Mevrouw Rutten heeft een jurk aan en open schoenen. Dat zijn dus tien tenen en twee lange benen die heel dringend moeten afgelikt worden!! ;-)

Ik roep hem gauw terug aan mijn zijde voordat hij een zaak van ongewenste intimiteiten tegen zich krijgt en hij komt gelukkig ook stante pede.

De rest van de dag blijven we binnen de muren van ons bureau, op een kort tuinbezoekje na en Lagun lijkt daar geen enkel bezwaar tegen te hebben. Het wordt een productief dagje voor mij.

En voor onze kleine man ook uiteindelijk... in de tuin had hij al een treffelijk hoopje kunnen doen dus ik dacht dat hij er wel vanaf was... mis poes. Op weg naar het station 's avonds snuffelt hij wat gewoontjes rond, niet zo zijn nerveuzere gesnuffel als wanneer hij een grote *besoin* heeft. Ik maak eruit op dat we wel kunnen en zet aan richting perron. Maar dan komt toch nog dat nerveuze gesnuffel plots boven. Op de trap buiten aan het stationsgebouw waar nu een hele mensenstroom passeert die allen gehaast zijn om hun trein te halen! Hij gaat toch echt niet hier op de trap zijn ding doen? Maar jawel... hij beslist duidelijk dat hij het niet meer kan houden tot 10 meter verder waar we nog een traditioneel *besoinhoekje* hebben en hurkt zich midden op de trap. Zuchtje... Zo boeten we wat aan populariteit in natuurlijk. Alhoewel, echt in de weg staan doen we niet en onze fans weten al dat wij wel altijd onze hoopjes opruimen. Dat is nu niet anders.

We hebben nog even tijd voordat onze trein er is en ik profiteer ervan om nog wat brood op te pikken en een wandeloefening te doen in het stationsgebouw zelf. Zo beschaamd als ik daarnet was op de trap, zo fier ben ik nu, nu dat Lagun op mijn tempo perfect mee trippelt aan mijn zijde. Ook door de enorme mensenmassa heen waar hij me niet kan horen en zelfs maar moeilijk kan zien. Het enige dat hij ziet zijn die honderden benen die snel op hem af komen. Dat moet toch indrukwekkend zijn!

In de Spar in het stationsgebouw worden we even tegengehouden aan de ingang maar wanneer ik mijn pasje toon met de afbeelding van een persoon in een rolstoel met een hond, mogen we toch door. En Lagun toont meteen aan de gerant dat hij zich perfect kan gedragen. Hij bezoedelt niks met zijn natte neus, stapt flink aan de voet mee en gaat netjes tegen mijn been zitten te leunen aan de kassa. Zie je wel meneer: wij zijn nog flinker dan sommige kinderen, ja zelfs dan sommige volwassenen!

In de trein op weg naar huis merk ik dat zijn portie 'braaf' weliswaar op is voor vandaag. Hij is enorm onrustig. En hij probeert ook mijn appel uit mijn handen te kijken. De voorbije weken heeft hij al af en toe eens een klokhuisje gekregen. Meneertje denkt dat hij daardoor het recht heeft op mijn volledige appel blijkbaar. Hij probeert hem zelfs even uit mijn handen te slaan met zijn voorpoot! Mooi niet. Vandaag krijg je zelfs geen klokhuisje dus.

Dag 215 – dinsdag 30 juli

Ik heb eindelijk nog eens lang geslapen. Pas om twintig voor negen kom ik beneden en Lagun zit braaf in zijn bench te wachten tot ik hem aandacht geef. Geen kik geeft hij. Jij hebt er vertrouwen in hé makker? Goed zo.

Ik laat de viervoeters de tuin in. 't Was lang geleden maar Lagun stort zich meteen op een pralientje! Ik zie het gelukkig op tijd en roep luid "pas toucher". Tot mijn eigen grote verbazing lukt het ook. Lagun laat het hoopje voor wat het is en komt terug tot bij mij getrippeld.

Over de middag ga ik joggen met Darko en Yana. Lagun gaat zonder morren – en zonder knabbelding - de bench in. Toch wonderbaarlijk hoe sommige dingen waarvan je denkt dat ze 't nooit zullen doen, enkele maanden later een evidentie lijken...

Al kwispelend en vrolijk komt hij terug uit de bench wanneer ik terug ben maar zonder zich op te dringen. Da's wat anders dan Darko en Yana. Nooit gedacht dat hondjes dat ook zo lief konden vragen en zoveel geduld zouden kunnen opbrengen. Lagun zit daar uit zijn vachtje te trillen van verwachting maar springt niet op en komt niet duwen. Zodra ik hem aantrek krijg ik natuurlijk wel zijn kwispelpoep tegen me geduwd. Maar 't is toch zo een content beesteke.

Lagun en Yana maken het wat te bont buiten. Ik hoor Lagun piepen en Yana non stop blaffen. Ik roep haar bij me en ze komt, achterna gezeten door een dol flatje dat in volle vaart tegen me opspringt en me met bureaustoel en al een paar meter verder schuift! Eum... wat schreef ik nu net van dat niet opspringen enzo?!

Dag 216 – woensdag 31 juli

Ik ben niet goed wakker deze ochtend en laat een tas op mijn kleine teen vallen. Het bloed vliegt overal en ik sta te dansen van de pijn. Onmiddellijk komt een driekoppige hulpdienst zich aanbieden. Even denk ik dat mijn bloed wel snel zal opgekuist worden maar ik vergis me. Ze trekken alle drie hun neus ervoor op. Heb ik geen lekker bloed dan?

Mijn teentje zwelt ogenblikkelijk op en slaat blauw uit. Ik zie het niet meteen zitten om naar Brussel te gaan vandaag maar ik heb geen keuze want ik moet de examens die de kandidaten voor de job van contractuele vertaler bij ons op de dienst gisteren hebben afgelegd, gaan afhalen om ze te verbeteren.

Ik weet niet of het iets nieuws is of dat ik het vroeger gewoon niet zo merkte maar het lijkt wel of Lagun de hele dag op mijn kleine teentje trapt. En vandaag ben ik enorm snel op mijn tenen getrapt!

Mijn kleine romeo maakt het wel goed door me aan het lachen te maken met zijn gefixeer op een rondwarrelend pluisje. Wat een gekke smoeltjes kan hij toch nog altijd trekken. En hoe onschuldig blijft zo een hondje toch. De hele wereld blijft voortdurend een grote ontdekkingstocht.

Dag 217 – donderdag 1 augustus

Vandaag komt Romy de Vizla nog eens op bezoek. Ik zal even een paar uurtjes op haar passen maar makkelijk zal ze het me niet maken. Ze is veel te geweldig waardoor Darko corrigeert. En als Darko corrigeert is niemand happy natuurlijk.

De heerschappen gaan dan maar buiten en de dames mogen binnen blijven bij mij. Lagun heeft er geen problemen mee. Die zit zijn huilende en naar binnen starende broer maar wat bevreemd aan te kijken en gaat erbij liggen in de schaduw.

Binnen profiteert Romy ervan om in Laguns bench te kruipen. Dat vindt onze vriend al veel minder leuk en hij tracht zich een weg te krabben door het raam.

Pas wanneer Romy wat is gekalmeerd een paar uur later, laat ik haar en Lagun eens samen in de tuin terwijl ik Darko en Yana binnen neem. Lagun aarzelt geen twee seconden en wil Romy onmiddellijk berijden maar Romy laat zich niet kennen en zet meneertje op zijn plaats. Ze stormen de tuin rond samen en Romy pakt in haar vaart een balletje op. Van dat moment wordt het een spel. En een heel leuk spelletje zo te zien. Het worden dikke maatjes!

Ik merk wel dat Lagun zich telkens wat feller gaat opstellen wanneer ik erbij kom in de tuin. Ja maar ja maar... ik ga je nu ook weer niet gaan verdedigen in alles hé. Ongepast gedrag bij de dames wordt ook door mij berispt hoor meneertje. ;-)

Dag 218 – vrijdag 2 augustus

Het is de warmste 2 augustus sinds er temperatuursmetingen zijn laat ik me vandaag vertellen door de weervrouw. Ondanks verwoede pogingen om de warmte buiten te houden, is het al gauw 28 graden in huis.

Yana jammert de hele dag en de mannen liggen uitgeteld op de 'koele' vloertegels.

In de gang naar boven is het frisser, ik zet de deur open en sta toe dat ze daar wat verkoeling gaan zoeken. Lagun profiteert natuurlijk en loopt de trappen op naar de bovenverdieping maar daar zijn alle deuren dicht en valt niet veel te beleven. Hij staat al gauw terug beneden.

's Avonds laat wanneer het goed begint af te koelen, ga ik een toertje doen met Darko en Yana en krijgt Lagun intussen een varkensneus in zijn bench. Ik hoor niemand klagen. ☺

Dag 219 – zaterdag 3 augustus

Ik lag er al vroeg in gisteravond, uitgeput na nachten slecht slapen door warmte en gepieker maar vannacht kwam de slaap heel gemakkelijk. In een stuk door slaap ik tot iets na negenen. Langzaam maar zeker word ik me vaag bewust van wat gejammer uit een bench beneden...

Ik ga even gaan piepen en ocharme: Lagun was ziek geworden in zijn bench! Duidelijk van die varkensneus van gisteravond aan de brokjes te zien. De arme ziel zat vast in een veel te warme living met zijn eigen hoopje overgeefsel. Sorry ventje! Dan komt natuurlijk de tricky part: de benchdeur open doen en ervoor zorgen dat de viervoeter niet door zijn hoopje loopt om dan tegen je op te springen... ;-)

's Middags komt Christel langs en gaan we met zijn allen naar 't Leen, een provinciaal domein niet zo ver van bij mij thuis. Het is gelukkig al wat koeler dus Yana en Lagun kunnen even in de auto blijven terwijl we Darko gaan filmen in het bos. Erg lang duurt dat niet en we gaan de twee zielige achterblijvertjes ook halen. Ik neem Darko en Yana voor mijn rekening en Christel krijgt Lagun. Je zou denken dat ik de zwaarste opdracht heb maar neen hoor: Lagun trekt zijn lijn kapot! Een nieuwe leiband die ik nog maar zopas heb gekocht in de Euroshop! Gelukkig zet Lagun het niet op een lopen en kunnen we zijn leiband nog wel vastmaken. De lijn is nu plots wel veel korter en echt leuk vindt onze kleine man het niet maar tant pis, we roeien met de riemen die we hebben. Christel en ik genieten nog van een ijsje op het terras en Lagun zoekt zijn eigen versnapering: takjes. Mmmm...

's Avonds gaan we naar Raversijde. Ik laat Darko en Yana thuis want het is de bedoeling om met een hele groep honden van Of Perfect Promise het strand op te gaan, los van de leiband.

Lagun is nog maar één keer aan zee geweest en toen lag er nog sneeuw en paste hij nog op mijn hand. Ik ben benieuwd of hij nu die grote watermassa zal induiken.

Lang moet ik niet wachten om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen: zijn prachtige rasgenoot Guapo doet het hem zonder aarzelen voor en Lagun zet de achtervolging in. De kleine man gaat helemaal

kopje onder. En pret dat hij heeft! Hij weet niet welk hondje eerst te gaan aflikken. Even moet hij erbij gaan liggen in het water omdat flakita Appa hem wil inspecteren. Lagun laat het rustig gebeuren. Niet bewegen, op mijn rug in 't water en dan komt het wel goed... en dat komt het ook.

Een paar van de honden doet een hoopje op het strand. We verzamelen netjes alle zakjes op 1 plek om straks in een vuilbak te dumpen. Lagun denkt daar echter het zijne van: hij gaat gewoon heel gezellig zijn grote en kleine *besoin* in de zee doen! Tja... daar sta je dan... hoe belet je hem dat?!

Ik denk dat ik maar even wacht om zelf mijn voeten nat te maken.

De zee induiken is niet het enige dat Lagun vandaag Guapo achterdoet: wanneer ik hem een paar uur later terug aanlijn en wil meenemen naar de auto, gaat Lagun heerlijk zijn natte vacht gaan liggen droogrollen in het zand. De max... zal me leren om geen handdoek of borstel mee te nemen...